

*Premierløjtnant
Jonas Peter Pløger*

1983-2010

*Til minde om premierløjtnant Jonas Peter Pløger,
der faldt under international mission i Afghanistan.*

***Premierløjtnant Jonas Peter Pløger
1983-2010***

Forfatter: Major Kim Vibe Michelsen, 2021
Redaktør: Kaptajn Jens Lunde
Oplag: 1. udgave, 1. oplag
Foto: Forsvaret
ISBN: 987-87-985080-1-4
Tryk: Rosendahls a/s
Antal: 200

Forord

Onsdag den 21. juli 2010 klokken 10:21 slukkedes et lys. Premierløjtnant og delingsfører for Charlie Kompagniets 3. deling, Jonas Peter Pløger, var på vej tilbage fra en patrulje i den Grønne Zone, da han ramte en IED og blev hårdt såret. Efter hurtig og professionel behandling blev Jonas evakueret til felthospitalet i Camp Bastion, hvor han efterfølgende blev erklæret død af sine sår.

Jonas gjorde det forbilledligt godt. Da han blev såret, var han som den sidste på vej op til resten af sin deling. Han var blevet tilbage for at sikre, at alle kammeraterne kom sikkert retur efter netop at være blevet beskyttet med geværlid. Et sigende eksempel til efterlevelse. Og en værdig rollemodel for alle officerer.

Jonas var en positiv, elskelig og meget energisk person som havde let til smil. Ligegyldigt hvor han kom, skabte han med charme og et glimt i øjet meget hurtigt gode relationer såvel arbejdsmæssige som sociale.

Som kammerat, som leder og som fører er Jonas et forbillede til efterlevelse for os alle.

Hærens Officersskole har en lang og fornem tradition for at uddanne linjeofficerer til forsvar af nationen og forsvar af danske værdier. Og en stærk tradition for at opkalde kadetårgange efter officerer, der med deres personlige eksempel har gjort det særligt godt.

Premierløjtnant Pløger er nu en af de officerer og et af de navne, der, i selskab med premierløjtnant Anker, oberst Paludan-Müller, premierløjtnant Bennike, major Storrud og kaptajn Damholt, viser vejen for fremtidens officerer i Hæren.

Æret være Jonas Peter Pløgers minde.

Oberst Nicolas T. Veicherts
Chef for Hærens Officersskole

4 Premierløjtnant Jonas Peter Pløger 1983-2010

Jonas Peter Pløger blev født i 1983 og voksede op med sin familie i Værløse som den yngste af tre brødre. Han og hans to brødre, Christian og Alex, havde mange fælles interesser, bl.a. interessen for at spille fodbold, og de stod alle hinanden meget nær. Jonas' opvækst og ungdom i Værløse var præget af gode, nære venskaber, som trods forskellige karrierer holdt livet igennem.

Jonas opbyggede meget tætte venskaber med sine to kammerater, Toke og Morten, som holdt helt fra børnehaven op gennem skoleårene og på byggelegepladsen, hvor de byggede legepladsens flotteste hus i to etager. Det tog utrolig hårdt på de to kammerater, da Jonas' bære blev modtaget i Roskilde Lufthavn.

Jonas fandt også i Værløse sin ungdomskæreste Marie Klein, der var Jonas' samlever indtil hans alt for tidlige bortgang. Der var ikke noget i Jonas' familie, som pegede på, at Jonas skulle gå officersvejen, men officersuddannelsen gav Jonas mulighed for at styrke sine lederegenskaber og overmåde gode fysiske form.

Dronningens Artilleriregiment 2003-2005

Efter en veludført matematisk studentereksamen fra Borupgård Gymnasium i 2003 mødte Jonas som soldat ved Dronningens Artilleriregiment i Varde den 1. september samme år for at aftjene sin værnepligt, hvor han hurtigt kom på sergentskole. Her blev han uddannet som kanonkommandør på 155 mm selvkørende Haubits M109. Efter sergentskolen vendte han tilbage til regimentet, hvor han fra 2004 til 2005 virkede som gruppefører ved Hærens Basisuddannelse ved II. Artilleriafdeling. Det gjorde han så godt, at der blev lagt mærke til ham ved regimentet, som derfor indstillede Jonas til Hærens Officersskole.

Officersgrunduddannelsen på Hærens Officersskole 2005-2008

Jonas huskes af alle, der gik på officersskolen på hold 2005-2008. En af officererne på skolen husker særligt om Jonas, at han „var meget målrettet og dedikeret, i forhold til de ting han satte sig for, både på uddannelsen og i rammen af det militære femkampslandshold. Han havde en udpræ-

get evne til at koncentrere sin fokusering i perioder, så han kunne opnå meget tilfredsstillende resultater inden for begge områder. Jonas var en superatlet og en rollemodel for os andre officerer. Samtidig oplevede jeg ham som generøs med sin tid og viden i f. t. sine medkadetter. Jonas virkede lidt diskret og gjorde sjældent væsen af sine åbenlyse store kvaliteter, og han kan vel bedst beskrives som en officer, der lod sine resultater tale for sig selv.”

Jonas klarede sig som en af de bedste på sin årgang. Særligt huskes Jonas for sit engagement i militær femkamp, hvor han, indtil sin afgang til international tjeneste, var på det militære landshold og deltog i verdensmesterskabet samtidig med studierne på skolen. Det var også hans plan at komme på det militære landshold igen, når han engang kom tilbage fra international tjeneste.

Jonas troede på, at det var vigtigt for en officer at være i fysisk topform, og det var hans hensigt at søge ind til Jægerkorpset efter sin udsendelse, hvor det at være i god fysisk form er et krav for at nå igennem optagelsen og efterføl-

Hærens Officersskole, Officersgrunduddannelsen, hold Bennike 2005-2008, på slotstrappen på Frederiksberg slot

gende uddannelsen ved korpset. Alt tyder på, at Jonas med sin viljestyrke, sit gode humør og fantastisk gode form, ville have haft alle chancer for at bestå prøven til Jægerkorpset og efterfølgende ville være blevet en dygtig jægersoldat.

Delingsfører ved Gardehusarregimentet 2008-2010

Efter udnævnelse til premierløjtnant i 2008 kom Jonas til II. Bataljon ved Gardehusarregimentet som delingsfører i 2. HBU (Hærens Basis Uddannelse) kompagni. Her uddannede han adskillige hold på basisuddannelsen, indtil det blev besluttet, at han skulle udsendes til Afghanistan som delingsfører.

Han var kendt som en delingsfører, der krævede meget af sit mandskab, men absolut også af sig selv, og Jonas blev hurtigt opfattet som en seriøs, dygtig, energisk officer med stor empati for delingens mandskab. Han var en krævende delingsfører, men han krævede lige så meget af sig selv, både fysisk men også som fører. Det var i særlig grad de egenskaber, som han tog med sig til missionen i Afghanistan.

Jonas blev med sin deling en del af det kompagni, som skulle udsendes på mission til Afghanistan i 2010, hold 9, som Gardehusarregimentet stillede til den danske kampgruppe. Grundstammen i delingen kom fra 2. HBU kompagni. De, der meldte sig frivilligt, overgik til Hærens Reaktionsstyrke uddannelse, og Jonas trænede, vejledte og uddannede dem hele vejen frem til udsendelsen.

Delingsfører i Afghanistan fra februar 2010

Det overordnede formål med den danske indsættelse i Afghanistan var gennem hele forløbet at støtte den nationale, regionale og globale sikkerhedssituation ved at forhindre, at Afghanistan igen blev et arnested for international terrorisme. Samtidig skulle den danske tilstedeværelse være med til at sikre et sikkert miljø for den afghanske administration og den humanitære indsats. For de danske militære styrker betød det en vekslen mellem direkte militære aktioner og kampe mod Taleban, andre oprørere og kriminelle organisationer samt genopbygningstiltag, støtte til

udvikling, uddannelse og daglig indsættelse af de afghanske sikkerhedsstyrker.

De danske soldater bidrog sammen med de afghanske sikkerhedsstyrker til at skabe og opretholde sikkerheden i indsættelsesområdet ved bl.a. at patruljere i lokalområdet og skabe et tillidsforhold til den afghanske befolkning. Man støttede uddannelsen af lokale sikkerhedsstyrker (både politi og hær) og samarbejdede med udenrigsministeriets udsendte samt civile, afghanske myndigheder og en række stats- og genopbygningsprojekter. I kampgruppen indgik en række britiske enheder, så kampgruppens samlede styrke varierede mellem 800 og 1.200 soldater.

Jonas var delingsfører for en mekaniseret infanterideling, som indgik i Charlie-kompagniet på Hold 9. Kompagniet opererede ud fra FOB (Forward Operation Base) Budwan (tidligere Armadillo) i den nordlige og mest udsatte del af det danske ansvarsområde. Kompagniet skulle udsende daglige, synlige fodpatruljer af delingsstørrelse i Green Zone, der overordnet set havde til formål at skabe sikkerhed

for den lokale befolkning og dermed styrke den afghanske regerings greb om landet. De irregulære styrker gjorde dog alt, hvad de kunne, for at stoppe den proces, og Jonas' deling var flere gange hver uge i ildkamp med fjenden.

Allerede kort efter ankomst 21. februar 2010 fik delingen fire sårede, da de blev fanget i krydsild fra tre sider med maskingeværer, panserværnsraketter og morterer på en mark nord for Budwan. Jonas og hans folk besvarede ilden, fik tilkæmpet sig ildoverlegenhed og kunne derved begynde springvist at trække delingen ud af farezonen, da en mortargranat slog ned midt i en af grupperne og sårede fire soldater. Han fik dog hurtigt bragt de to andre grupper i stilling, så de kunne sikre behandlingen af de sårede. Herefter fik han effektivt sat en stopper for fjendens ild med påkald af støtte fra artilleri og kamphelikoptere, så de sårede kunne evakueres til felthospitalet.

Hold 9 var også det hold, der var allermest udsat for improviserede sprængladninger (IED - Improvised Explosive Device) af alle tænkelige typer. "Jorden var derfor giftig", når patruljerne var i bevægelse, uanset om de var til fods el-

På patrulje i Afghanistan

ler i pansrede køretøjer, og hvert skridt, en soldat tog uden for baserne, var behæftet med en betydelig risiko. Hold 9 søgte, i tråd med Task Force Helmands prioriteringer, at komme ud til lokalbefolkningen i områderne, hvor eksisterende FOB's og patruljebaser var placeret. Målet var at binde fjenden uden for Gereshk samt udbrede regeringens administrative rækkevidde i distriktet og understøtte genopbygningen af de vigtige landbrugsområder uden for de større byer. Ligeledes fortsatte holdet med at samarbejde med Afghan National Army (ANA) og Afghan National Police (ANP) i Gereshk, samt ved patruljebaserne Rahim og Khar Nikah. Holdet var i foråret og hen over sommeren involveret i mange hårde kampe med Taleban, der gradvist øgede intensiteten og kompleksiteten i deres angreb. Specielt sås det hidtil største antal angreb med IED i denne periode. I 1. halvår 2010 skete der en række markante ændringer af situationen. Fra at være et område med en lav troppekonzentration blev der fra foråret 2010 lagt op til en mere markant tilstedeværelse af både NATO - og afghanske sikkerhedsstyrker.

I de første måneder af 2010 steg truslen, som følge af at Taleban blev presset væk fra områderne syd for Gereshk. Den øgede trussel manifesterede sig ved flere og mere voldsomme angreb mod patruljer og baser samt ved en øget IED-trussel. Situationen forværredes yderligere, da politiet i Helmand skulle gennemgå en samlet uddannelse af styrken. Hele politistyrken blev sendt til Kandahar i seks uger, og en politistyrke fra Kabul skulle fastholde Patrol Base Line (PBL) nordøst for Gereshk. Uden varsel forlod politiet imidlertid hele linjen om natten, hvilket betød, at kampgruppen endte med at skulle genetablere linjen og overtage opgaven.

Kampgruppens etablering af Patrol Base Line blev starten på en ny orientering af den operative indsats. Kort efter retablering af linjen besluttede Task Force Helmand at øge den samlede styrke i det dansk ledede område med tilførsel af yderligere et britisk kompagni, der blev indsat i patruljebasen Rahim, samt en styrkelse af det britiske kompagni på østsiden af Helmandfloden. Det lokale politi kom til-

bage efter endt uddannelse sammen med en nyuddannet afghansk bataljon.

Med tilførslen af nye styrker blev den operative tyngde flyttet fra Upper Gereshk Valley til Gereshk. Hovedparten af de nye afghanske soldater blev indsat i og omkring Gereshk og mindre elementer i de fremskudte baser. De danske enheders tyngde blev ligeledes flyttet tæt på Gereshk.

Delingens sidste patrulje

Jonas havde under udsendelsen fået kommandoen over 3. deling i Charlie-kompagniet. Den 21. juli 2010 skulle Jonas' deling på en af sine sidste patruljer i den grønne zone. Efter at patruljen havde løst sin opgave, var den på vej hjem. Patruljen blev beskydt med geværid, og Jonas valgte at afvente, at delingen sikkert havde passeret den sidste stejle skrænt, inden han selv fulgte efter. Jonas førte derfor fra et stade for foden af denne sidste skråning op mod hjemmebasen Budwan (det tidligere Armadillo). Da delingen og tilhørende ekstraenheder sikkert havde passeret Jonas'

kampstade, rejste han sig med sin signalmand for selv at forcere skrænten. Straks efter blev en improviseret sprængladning udløst under Jonas, hvorved han selv blev hårdt såret. Jonas' signalmand, der selv var såret i eksplosionen, kom straks Jonas til assistance og begyndte at give livreddende førstehjælp. Flere af delingens soldater fulgte hurtigt efter og støttede med yderligere førstehjælp, afsøgning af området for yderligere sprængladninger og påbegyndte evakuering af de to sårede. Jonas og hans signalmand blev kørt til den nærliggende FOB Budwan, hvor den lokale læge og andet specialuddannet sanitetspersonel fortsatte behandlingen af de to. Den tilkaldte helikopter ankom og transporterede hastigt Jonas til felthospitalet i lejren Camp Bastion. Her kunne man ikke hjælpe den hårdt sårede delingsfører, og kort efter ankomsten til felthospitalet blev Jonas erklæret for afgået ved døden.

Jonas Peter Pløger på patruljebasen Malvern

Eftermæle

De personer, som kendte Jonas, beskrev ham som „en spontan og sjov person, der altid lavede sjove og skøre indfald: „Han kunne finde noget positivt i alle situationer, om det var på patruljetur i silende regn og bidende kulde eller til danseundervisning på officersskolen. Jonas var grundlæggende et godt menneske, der hvilede i sig selv, hvilket gjorde, at han var vellidt af alle.“

I kamp førte Jonas delingen med stor ro, overblik og handlekraft, og af alle delingens soldater blev han anset for at være en slags far. Flere beretninger om Jonas understregede den unge premierløjtnant som en stærk lederskikkelse og som en samvittighedsfuld fører, der altid forberedte sig til mindste detalje for at sikre sig så gode vilkår for sine soldater som muligt. Som det blev udtrykt: „Hos Jonas i lejren i Afghanistan var hans lys altid det sidste, der blev slukket“.

Jonas havde et roligt og selvsikkert gemyt, som indgød respekt og tillid blandt hans soldater. De var aldrig i tvivl om, hvor de havde Jonas, og de var aldrig i tvivl om, at han var en af de bedste, og at han ville dem det bedste. En af de

danske officerer, som indimellem gik med Jonas' deling på patrulje, sagde: „Jeg følte mig så sikker, som det nu var muligt i et krigsområde. Jeg havde altid en god fornemmelse i maven, når jeg gik med Jonas' deling“.

Jonas' liv sluttede alt for hurtigt og for brat til, at man kan gisne om den retning, den militære karriere ville have taget. Til gengæld ved vi, at Jonas var en helstøbt og fysisk stærk infanteriofficer, der udviste eksemplarisk lederskab med høj faglig kunnen, vilje og stor empati over for sit mandskab, og det er vel det bedste eftermæle, en officer i Hæren kan efterlade sig. Der er derimod næppe nogen tvivl om, at Jonas, med den fysik og træning han lagde for dagen, de menneskelige egenskaber, som han havde, og den viljestyrke, han udviste, forholdsvis nemt ville have kunnet nå sit næste mål i karrieren; at blive jægersoldat.

De fleste af Jonas' soldater fra hans deling har efterfølgende været loyale over for deres delingsførers minde. Kolleger, venner og familie mødes fortsat ved hans gravsted den 21. juli og på hans fødselsdag den 23. november. Det vidner om Jonas' styrke som officer, leder og menneske.

Jonas' hjemtagelse og begravelse fulgte det mønster, som de mange hjemtagelser før ham har fulgt. I Budwanlejren i Afghanistan gennemførte kompagniet samt tilknyttede danske, britiske, australske og afghanske soldater en mindehøjtidelighed, hvor lejrens feltpræst, kompagniets chef og hans kammerater satte ord på tabet af Jonas Peter Pløger og hans eftermæle.

Jonas var den 34. danske soldat i rækken af faldne i konflikten i Afghanistan. Atypisk for Jonas var til gengæld de ønsker, han havde til sin egen bisættelse. Jonas havde ønsket sig en militær begravelse. Han havde ønsket sig en bisættelse fra slotskirken på Frederiksberg Slot, hvor han og klassekammeraterne havde gået i skole i årene 2005-2008, og hele ceremonien fik sit helt eget præg gennem Jonas' egne ønsker for, hvorledes højtideligheden skulle afholdes. Jonas talte også til de efterladte igennem præstens ord, da der blev sagt til de sørgende: „Tænk over livet, elsk hinanden, hold sammen og giv aldrig op.“

***Summary in English;
First lieutenant Jonas Peter Pløger 1983-
2010***

Jonas Peter Pløger was born on November 23rd, 1983, in Copenhagen. He grew up in Værløse as the youngest of three brothers. Jonas enlisted in 2003 at the former Royal Artillery Regiment in Varde, where he was selected to attend NCO training. After being promoted to sergeant, Jonas served as section leader from 2004-2005. He subsequently attended the Royal Danish Military Academy in Class Bennike – named after Erik Bennike, who fell in the Second World War – and was promoted to first lieutenant in 2008. He graduated as one of the finest cadets of his year, a rather impressive feat, for while attending the Military Academy, he was also kept busy as an elite military pentathlon athlete on the national military pentathlon team. Needless to say, Jonas was extremely fit. He planned to apply to the Special Forces after his deployment, and would no doubt have passed the rigorous selection process with flying colours, given his mental strength, unfailingly positive mind, and above

all his impressive physique. From 2008 to 2010 Jonas served as a platoon leader with the Guard Hussar Regiment, a Danish Army cavalry unit, where he trained enlisted soldiers.

Afghanistan

In February 2010 Jonas arrived in Afghanistan as part of Team 9. Shortly after arrival, four soldiers in Jonas' platoon were wounded, when it got pinned down on three sides in crossfire from small-arms fire, mortars and anti-tank rockets on a Green Zone field north of Camp Budwan (formerly Armadillo). Jonas acted swiftly, positioned his groups to return fire, and effectively secured treatment of the wounded. He then put a prompt end to the incoming fire by calling in fire support from both artillery and combat helicopters in order to enable quick medical evacuation of the men wounded. Team 9 operated from Forward Operation Base Budwan in the northern and most exposed part of the Danish area of responsibility. The company task was to send out daily patrols, creating a show of force and security for the local population. Hostile forces did their best to stop

the patrols, and Jonas' platoon regularly faced clashes with small-arms fire. The threat from improvised explosive devices (IEDs) in the area was very high and worsening daily. The patrol on July 21, 2010 was one the last on Jonas' tour in the Green Zone. After solving its task, the patrol was fired on by small-arms fire. Jonas ordered an immediate withdrawal, securing his comrades by staying behind as the last man to pull out. As he got up, together with his radioman, an IED exploded under Jonas, wounding him fatally. The radioman was also wounded in the explosion. Both were evacuated to Camp Budwan, where they received medical attention. From there Jonas was evacuated to the field hospital in Camp Bastion, but was declared dead shortly after arrival. Jonas was put to rest following a ceremony in the church in Frederiksberg Palace – the home of the Royal Danish Military Academy. He rests in Solbjerg Cemetery, only 200 meters from the palace.

